

Yazarlar Ve Sanatçıların Emeklisi Olur mu

– M.Filizman · 01 Mart 2013

Edebiyat dünyasında gündemde olan bir tartışma.Yazarın emeklisi olur mu?Bu tartışmayı bir gazetemizin kitap eki masaya yatırdı. Görüşler muhtelifti.

Amerikalı yazar Philip Roth, Fransa'da bir dergiye verdiği mulakatta artık yazmaya son verdiğini açıklar.Okuyucuları tepki gösterir.Roth artık seksen yaşındadır.Uzun soluklu yazma serüveninin sonunda bu kararı alırken kendince haklı sebepleri vardır.Şimdiye kadar yapamadığı,içinde ukde olan hayallerini yapmak için önündeki zamanın azaldığının farkındadır.

Bir diğer etken yazdıkları artık eski yazdıklarının tekrarıdır.Yıllar önce okuduğu eserleri yeniden okur. Kendi yazdıklarını tekrar okur. Artık dördüncüye sıra gelince artık yazmamalıyım diye kararını verir. Ama hiçbir yazar böyle kendini bağlamalı.

Yazarlar hayatları boyunca tecrübelerinin doğrultusunda olgunlaşır. Hatta ölmeden önce son şiirlerini yazar. Bunlara birkaç örnek, Atilla İlhan 'Gün gelir Atilla İlhan Ölür', Nihal Atsız 'Sona Doğru', Yahya Kemal 'Dönülmez Akşamın Ufkundayız', Ahmet Haşim 'Merdiven'...

Bir de protesto için sanatına ara verenler var.Yıldırım Gürses, 1980 öncesini porno film furyası içinde kendine bir yer bulamaz. Sanatına bir süre ara verir. Onun için ortam müsait değildir.Yeniden dönüşü muhteşemdir. 'Güller Ağlasın, Gençliğe Veda, Eller Eller' gibi unutulmaz bestelere imza atar.

Bir diğer sanatçı, Avni Anıl, 'Ah Bu Şarkıların Gözü Kör Olsun'. Dillerden düşmeyen bestelere imza atan sanatçılar ne yazık ki haklı olarak popüler sözde sanatçıların ilgisinin gerisinde kaldıkları için yeniden beste yapma şevkini kendilerinde görmediler.

Hilmi Yavuz az okunduğunun kendince sebeplerini şöyle açıklar: "Benim okurum nitelikli."

Bir de sonun başlangıcı vardır. Ama bu örnek edebiyatımızda çok az rastlanan durumdur. Bu öykücümüz Said Faik'ten başkası değildir.

Türk edebiyatının klasiklerinden biri haline gelen "Haritada Bir Nokta" adlı öyküsüne değinmeden olmaz." Öyküde Ada'ya seneler sonra dönen ve etliye sütlüye karışmadan huzur içinde bir yaşam dileyen yazarın, gördüğü haksızlık karşısında yeniden yazıya sarılması anlatılır. En can alıcı, dillerden düşmeyen bölüm öykünün son cümlesidir: "Söz vermiştim kendi kendime: Yazı bile yazmayacaktım. Yazı yazmak da bir hırstan başka ne idi? Burada namuslu insanlar arasında sakin ölümü bekleyecektim. Hırs, hiddet neme gerekti? Yapamadım. Koştum tütüncüye, kalem kâğıt aldım. Oturdum. Ada'nın تنها yollarında gezerken canım sıkılırsa küçük değnekler yontmak için cebimde taşıdığım çakımı çıkardım. Kalem yonttum. Yonttuktan sonra tuttum öptüm. Yazmasam deli olacaktım."

Yazmak da nehirler gibi akmaktır. Nehrin yatağı ne kadar çok su taşırsa o kadar uzaklara gider.Bazen kurur.Yaz güneşi yakar.Sular çekilir.Yazmakta öyledir.İlham gelince kimseler önünde duramaz.Ama bazen yorulur.Tekrar yolunda devam eder. Bazıları ta ki ölene kadar yazar... Her şey yorulur, kalem yorulmaz. Düşünceniz ve ilhamınız bol olsun. İyi yazmalar. Unutulmasın ki yazarlar, haksızlıklara karşı ülkenin haykıran sesidirler.

